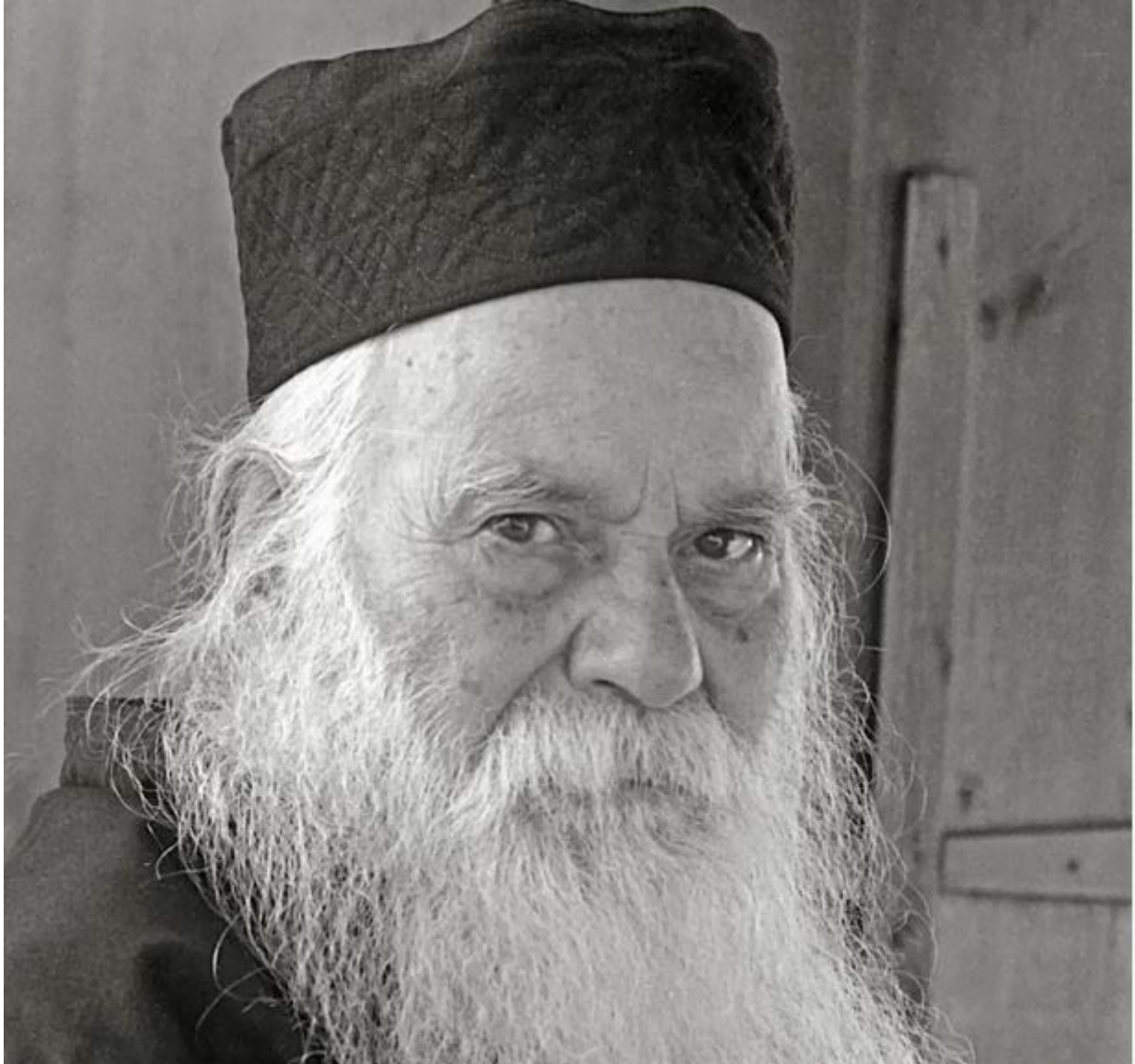

“Ο Γέρων Άνθιμος ανήκει στην γενεά των παλιών Αγιορειτών, που είχαν μια φυσική χάρη”

[/ Αγιορείτικα](#)

(† Μωϋσέως Μοναχού Αγιορείτου)

Περί το 1972 συνάντησα πρώτη φορά τον Γέροντα Άνθιμο. Ήταν μόνος, αλλά δεν ήταν μόνος. Δεν είχε δηλαδή τα στοιχεία της οδυνηρής μοναξιάς που τυραννά πολύ κόσμο μέσα στον κόσμο. Είχε μια σοβαρότητα, μια σιγουριά και μια σκυθρωπότητα. Μια σκυθρωπότητα καλοζυγιασμένη, μελετημένη, φιλοσοφημένη, όχι απωθητική, αλλά συνδυασμένη με την γλυκεία μορφή του, σου έδινε

εμπιστοσύνη, έμπνευση, ενίσχυση. Ήξερε τι έλεγε. Είχε μελετήσει το βιβλίο της ζωής, την ιστορία των βράχων, των κα-λυβών, του Κυριακού, του καλντεριμιού, της Καλύβης του των Εισοδίων της Θεοτόκου. Μιλούσε με μια ωραία προφορά, με ένα πλούσιο λεξιλόγιο, χρησιμο-ποιώντας όλες τις εκφάνσεις του λεξιλογίου της γλώσσας μας. Δεν βιαζόταν και δεν καθυστέρουσε. Κυριολεκτούσε και σε παρακολουθούσε με τα βαθυ-στόχαστα μάτια του. Δεν σε άφηνε να μην τον παρα-κολουθείς. Δεν σε πίεζε, δε σου χαίδευε τις αδυνα-μίες, ήξερε να μιλά. Το καθαρό του πρόσωπο, τα βαθουλωμένα μάτια, το συνήθως ρόδινο χρώμα του, τα κατάλευκα γένεια του, το πλεκτό σκουφί του που είχε πάρει το σχήμα της κεφαλής του, τα απλά του χονδρά ράσα, τα ροζιασμένα χέρια, οι αργές κάπως κινήσεις, η κύρτωση της πολύχρονης πλάτης του, το σύρσιμο των ποδιών του και κυρίως τα λόγια του σου έδιναν μια αρκετά ευχάριστη θαλπωρή. Δεν έβρισκες πάνω του τίποτε το ξένο και το περιττό. Φανέρωνε τη γνησιότητά του, την καθαρότητά του, τη χάρη του. Έθαλλε το πρόσωπο, γιατί ευφραίνόταν η καρδιά, κατά τον αρχαίο φιλόσοφο. Μια πα-ρέα επιθυμητή. Ένας παππούλης φιλόστοργος, δι-δακτικός, αλλά όχι κουραστικός, υπερβολικός, φα-νατικός και δύσκολος. Είχε γνώση του μέτρου. Ευ-θύς, ειλικρινής, τίμιος, ακριβής. Αν κάποτε επέμενε σε κάτι, του δικαιολογείτο ασφαλώς. Ποτέ δεν θα πρέπει ως άδικοι να μένουμε σε ένα μεμονωμένο πε-ριστατικό, να το απομονώνουμε και να διαγράφουμε το σύνολο, μια ιστορία ζωής και προσφοράς. Έτσι δεν είναι;

Μας ξενάγησε στις φωτογραφίες. Στους προκατόχους του Γέροντες, που γνώρισε και δεν γνώρισε. Μιλούσε με πολύ σεβασμό. Μιλούσε για γεγονότα του περασμένου αιώνος, σαν να ήταν σημερινά. Σου ανέφερε σημαντικές λεπτομέρειες. Τί άσκηση, τί α-γώνες τότε, τί κακουχίες, δυσκολίες και ανέχεια. Και μεις σήμερα παραπονιόμαστε! Ο Γέρο Θεόφιλος ο υπεραιωνόβιος, ο μουσικολογιώτατος, ο Μαδυτινός, που κοιμόταν για λίγο σε μια ντουλάπα, που έμενε αζεκούραστος, για να εργάζεται και να προσεύχε-ται. Οι διάδοχοί του, οι αδελφοί κατά σάρκα Μι-χαήλ, ο αόμματος, και Γαβριήλ, και άλλοι.

Μετά ξανοίχθηκε στους πατέρες της πολυαγάπη-της του Σκήτης της αγίας θεοπρομήτορος Άννης, της οποίας διετέλεσε Δίκαιος. Τους Αγίους, τους Επισκόπους, τους Γέροντες, τους Μαδυτινούς, τους ασκητικούς, τους χαρισματούχους, τους ασκητές, τους αγωνιστές της ερήμου, τα καλλικέλαδα στρου-θία του ουρανού.

Για όλους αυτούς έγραψε και μου είπε να επιμεληθώ την ωραία έκδοση. Ήξερε να τιμά, να σέβεται, να ευγνωμονεί. Τώρα τον σεβόμαστε, τον τιμάμε, τον ευγνωμονούμε εμείς. Έτσι δεν πρέπει; Όταν μπήκε στο ναΐδριό του αλλοιώθηκε. Έγινε λαμπρότερος, φωτεινότερος, σεβασμιώτερος. Είχε ένα πασχαλινό πρόσωπο.

Ήταν ένας χώρος γι' αυτόν οικείος, πολύ αγαπητός. Είχε ζήσει πολλές ώρες μαζί του, εντός του. Φόρεσε το ράσο του και το πετραχήλι του με ιδι-αίτερη προσοχή. Μας έβγαλε τα τίμια λείψανα προς προσκύνηση. Μας εξηγούσε υπομονετικά. Μας μιλούσε με μια υπέροχη φυσικότητα για τα θαύματα της Παναγίας. Λάτρευε την Παναγία μας. Και ποιός Αγιορείτης, αλήθεια, όχι; Κάθησε στο στασίδι ιλα-ρός και ενωμένος με τα πρόσωπα των αγίων των τόσων εικόνων. “Από εδώ πέρασε ο άγιος Σάββας της Καλύμνου. Εδώ σε εμάς έμαθε αγιογραφία”, έλεγε.

Μας πήγε στο αγιογραφείο το παλιό. Εικόνες πα-λιές των παλιών, μισές κι έτοιμες, πινέλλα, χρώματα σχέδια. Δεν ήταν τίποτα αριστουργήματα. Ήταν, όμως, τεχνουργημένα με αγάπη, αναγεννησιακά, αλλά με προσευχή, με φόβο Θεού. Τί να τις κάνεις τις άριστες τεχνικά, σύγχρονες λεγόμενες βυζαντινές αγιογραφίες, όταν δεν είναι καμωμένες με μοσχολίβανο, ευχή, προσευχή, μελέτη του βίου του εικονιζόμενου, αλλά με άλλους καπνούς, άσματα και ακριβά κοστολόγια; “Εδώ έμαθε ο άγιος Σάββας να ζωγρα-φίζει”, ξανάπε. “Αυτός που έκανε την πρώτη εικόνα του αγίου Νεκταρίου Αιγίνης, του αγίου Πενταπόλεως, που συνδεόταν με τον εκ Καισαρείας Γέροντα Ιωάσαφ της Σκήτης μας”, μας είπε στη συνέχεια. Μιλώντας μάς πήρε στην τράπεζα.

Καθίσαμε στη λιτή τράπεζα κι ευφρανθήκαμε το νερό και το παξιμάδι του ασκητή, τη σαλάτα και το φρούτο, το λουκούμι και τον καφέ. Οι ερωτήσεις της νεανικής μας περιέργειας τον έκαναν να συνεχίζει να μιλά. Είχε μια τεράστια μνήμη, είχε μια ωραία κρίση, ωραίος και στις αποστροφές του, ευθύς, έτοι-μος, ακριβής και ακέραιος. Μας έδωσε κάτι ευλογία.

Κατηφορίζαμε το καλντερίμι για το Κυριακό σιω-πηλοί. Θέλαμε να διατηρήσουμε, να μη χάσουμε αυ-τό που πήραμε. “Τι υπέροχος άνθρωπος”! μου είπε με συγκίνηση ο φίλος μου. Τον θυμόμαστε σε όλο μας το πρώτο εκείνο αλησμόνητο προσκύνημα. Ξαναπήγα. Πάντα θυμόμουν την πρώτη εκείνη φορά. Εκείνη που σημαδεύει καλά μια γνωριμία. Απορώ τώρα που γράφω τις λιτές αυτές γραμμές πώς θυμά-μαι τόσα από τότε. Αργότερα μου μιλούσε για το Άγιον Όρος, που το πονούσε αληθινά, δίχως μεγάλες κουβέντες, για τον θάνατο, τα γηρατειά του, την αγαπητή συνοδεία του.

Ο Γέρων Άνθιμος ανήκει στην γενεά των παλιών Αγιορειτών, που είχαν μια φυσική χάρη. Δεν είχαν την ποιότητα των δικών μας φθηνών υλικών. Πέρα-σαν πολλά, βίωσαν τον πόνο, σήκωσαν αγόγγυστα σταυρό, υπέμειναν την μόνωση, κοροΐδεψαν την ακηδία. Είχαν κι έδωσαν. Δεν έδωσαν δάνεια, έδω-σαν πνεύμα, που είχαν αποκτήσει με αίμα. Γι' αυτό ευλογήθηκαν.

Ιερά Σκήτη Κουτλουμουσίου. Ιούνιος 1997.

(Δρος Χαραλάμπους Μ. Μπούσια, Ο Γέρων Άνθιμος ο Αγιαννανίτης, εκδ. Μυγδονία 2001, σ. 203-207)